

בית מוריה מרקובסקי

מאת שמואל דיין

בשנות 1914-1919 היתה המושבה מטולה כגן-עדן ל-
אנשי עמק הירדן. לבודדים ניתן לצאת מהעמק הלוהט ול-
עלות למטולה — מרום הארץ. אנו, אנשי דגניה קנינו ב-
מטולה גרעיני בקיה לזריעת חציר. הבקיה גדלה גם ב-
דגניה, אלא שקשה היה לקצור ולאסוף משום שהחום הב-
שיל בבת אחת, התרמילים נפתחו והגרעינים נשפכו בנגוע
בהם החרמש. קשה היתה הנסיעה ללא דרך בעליה לראש-
פינה, וקשה ממנה הירידה עם העגלה העמוסה. עם זאת
רבו המתנדבים למבצע זה שנמשך כשבוע ימים. כי פעם גם
הרצון להפגש עם אכרי הגליל העליון. ובמטולה התארחנו
בבית המשכיל במושבה.

בראש השולחן ישב אדם מזקין, פניו חרושות קמטים —
המורה הדגול יוסף מרקובסקי, שהוא כחבריו טורוב, טור-
קניץ, וילקומיץ, גולני, זרעו על קרקע טרשים, בסביבה של
עבודה ערבית ואפוטרופסות הברון ויק"א.

מוריה, רעיתו של יוסף, אף היא מורה, קבלה את האור-
חים בסבר פנים ונתקשרה שיחה בין עובדי אדמה לבין מו-
רים ומחנכים. ובין המקשיבים לשיחה — יהודה, רוחמה
ועמנואל.

— — — הבנים — פלחים מילדותם שלטו בבהמות
עבודה בחריש, בזריעה ובקציר, ועל כך היתה גאוות ה-
משפחה: בני המורים יהיו לעובדי אדמה חרוצים...

(מתוך "דבר")